

drem amb la pretensió de saber de que havíem parlat la joveneta de Terrassa i jo, mentres ballavem. I jo, fent el desmenjat, i recordant-me del *walz* de «Les Cloches de Corneville», donguí per resposta aquestes paraules, cantades i tot:

*au scin des fetes
que de conquetes
que d'amourettes,
mais sans amour.*

I tots tres riguerem. I, boi rient, passarem per davant de la meva balladora del *walz* i de la senyora que l'acompanyava. I en aquell instant, en l'instant mateix en que nosaltres passavem per davant d'elles, una amiga de la forastera li pregunta «amb quí havia ballat.»

—Amb aquell senyor,— digué ella signant cap a mi.

«¡Aquell senyor!» Aquell senyor era jo. I jo encara no tenia disset anys.

Es clar, és clar que tenien raó les aprenentes de cusidora que parlaven de promesos! Com no n'han de dir «uns vellots» dels homes de trenta anys, si a mi, quan encara no n'havia fet disset, la joveneta de Terrassa ja'm tenia per «un senyor!»

ENRIC DE FUENTES.

Catalunya Pintoresca.



PLATJA DE VILANOVA I GELTRU.